

Det europæiske Råd understregede i sine konklusioner fra Edinburgh-topmødet, at harmonisering af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser på de ovenfor nævnte områder 1-3 (artikel 126-129) eksplicit skal være udelukket. Yderligere mente Rådet, at anvendelse af artikel 235 med henblik på harmoniseringsforanstaltninger til fremme af artikel 126-129's specifikke mål er udelukket.

4) Forbrugerbeskyttelse optages ligeledes i den nye Traktat med et eget afsnit, hvor formålet er at give Fællesskabet bedre mulighed for at bidrage til et højt kvalitativt niveau på forbrugerområdet.

Edinburgh-aftalen siges, at »der intet er til hinder for, at de enkelte medlemsstater opretholder eller indfører strengere beskyttelsesforanstaltninger, som er forenelige med Rom-Traktaten for at opnå et højt forbrugerbeskyttelsesniveau« (artikel 129A, stk. 3 i Rom-Traktaten)

5) Lige siden Rom-Traktatens underskrivelse har Fællesskabet søgt at opbygge en holdning over for udviklingslandene. Det har bl.a. givet sig udslag i de såkaldte Lomé-konventioner med en række lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet. Disse konventioner har indeholdt udviklingsbistand af forskellig karakter og givet de pågældende lande fordele ved salg af deres produkter i EF-landene. Med Maastricht-Traktaten indføjes et egentligt afsnit om udviklings-samarbejdet. Det pågældende afsnit skal udgøre retsgrundlaget for en udviklingspolitik fra Fællesskabets side, der supplerer medlemslandenes udviklingspolitik. Det siges udtrykkeligt i formålsbestemmelsen, at der sigtes på en bæredygtig økonomisk og social udvikling i udviklingslandene samt en bekæmpelse af fattigdommen. Det fastlægges endvidere, at Fællesskabet skal bidrage til udvikling og befæstelse af demokratiet samt til respekt for menneskerettighederne.

6) Der indsættes endvidere nye afsnit vedrørende industripolitik samt transeuropæiske netværk (etablering af forbindelser mellem samtlige områder i Fællesskabet inden for sektorerne transport, telekommunikation og energi).

7) Det eneste af de nye områder, som kan siges at udgøre en egentlig nydannelse forstået på den måde, at Fællesskabet ikke tidligere har været inde på det pågældende område, er visumpolitik. I henhold til Maastricht-Traktaten bliver det en opgave for Rådet at udvælge de ikke-medlemslande, for hvilke der kræves visum ved indrejse til EF. Beslutninger herom skal indtil den 1. januar 1996 træffes ved enstemighed. Herefter træffes beslutning med kvalificeret flertal.

C. Institutioner

Maastricht-Traktaten fastholder den institutionelle struktur, som blev fastlagt i Rom-Traktaten og opretholdt ved udarbejdelsen af Den europæiske Fælles Akt. Beslutningsproceduren for spørgsmål omfattet af den hidtidige Traktats kompetence underkastes ikke fundamentale ændringer. På flere områder sker der inden for den givne ramme tilpasninger og nydannelser.

1) I forbindelse med Den europæiske Fælles Akt fra 1986 blev der indført en samarbejdsprocedure, som i hovedtræk kom til at gælde for emneområdet det indre marked, hvor der samtidig indførtes mulighed for at træffe afgørelse med kvalificeret flertal i Rådet. Denne procedures kerne er en høring af Parlamentet i to etaper mod den oprindelige høringsprocedure i en etape. Hvis Parlamentet udtrykkeligt forkaster det foreliggende forslag, kan Rådet alene træffe beslutning med enstemighed. Med Maastricht-Traktaten udvides denne samarbejdsprocedure til også at omfatte transportpolitik, statsstøtte, gennemførelsesbestemmelser for Socialfonden og Regionalfonden, politikken vedrørende udviklingsbistand og størsteparten af retsakter vedrørende miljøbeskyttelse.

2) Der indføres ved Maastricht-Traktaten en procedure for fælles beslutning mellem Rådet og Parlamentet (co-decision). Med denne nye procedure får Parlamentet gennem stillingtagen i plenum mulighed for at blokere vedtagelse af et forslag, uanset at der i Rådet er tilslutning til dets vedtagelse. Dette kræver, at der under en behandling i Parlamentet konstateres mindst 260 stemmer af Parlamentets samlede stemmetal på 518 imod forslaget. Det ligger i den fastlagte procedure for fælles beslutning, som er kompliceret, at det egentlige formål er at give Parlamentet mulighed for større indflydelse på retsaktens endelige udseende. Muligheden for blokering af forslaget er sidste led i en længere procedure. Vurderet på grundlag af erfaringerne med samarbejdsproceduren må det påregnes, at en sådan blokering sjældent vil blive bragt i anvendelse. Proceduren vedrørende fælles beslutning vil blive anvendt på en række områder af Traktaten, herunder det indre marked, etableringsret og arbejdskraftens fri bevægelighed. Også størsteparten af de ovenfor nævnte nye samarbejdsområder falder ind under fælles beslutning.

3) I henhold til Rom-Traktaten har alene Kommissionen beføjelse til at fremlægge forslag for Rådet. Denne arbejdsfordeling blev fastholdt med Den europæiske Fælles Akt og opretholdes i Maastricht-Traktaten. Sidstnævnte Traktat giver Europa-Parlamentet en vis, omend begrænset rolle med hensyn til fremlæggelse af forslag for Rådet. Det sker ved at